

Arrest

nr. 89 604 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. VEREECKE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 februari 1979 te Kumba. U woonde uw hele leven te Kumba in het familiehuis. Op de leeftijd van tien à elf jaar ontdekte u dat u homoseksueel bent. U was bang en verborg uw geaardheid. U had een eerste homoseksuele relatie met een schoolkameraad toen u nog school liep. U begon in het jaar 2001 een relatie met een vrouw, met wie u een kind kreeg, en beëindigde deze relatie in het jaar 2003. U was deze relatie begonnen als dekmantel, omdat u uw geaardheid wou verbergen. U had gelijktijdig met deze heteroseksuele relatie, een homoseksuele relatie die duurde tot in het jaar 2005. Daarna leerde u (E.W.) kennen,

met wie u een homoseksuele relatie begon. Op 10 maart 2011 was u samen met laatstgenoemde alleen thuis en jullie hadden seksuele betrekkingen in uw kamer. Uw moeder kwam onverwachts thuis en betrapte jullie. Uw moeder begon te roepen en (E.W.) kon ontsnappen. Er kwamen mensen uit de buurt die u begonnen te slaan. Men was van plan u met behulp van kerosine te verbranden. De politie kwam evenwel tussenbeide en u werd gearresteerd. U werd opgesloten maar uw zus kon een regeling treffen waardoor u op 18 maart 2011 vrijkwam. U vluchtte naar Douala, waar u verbleef bij een vriendin van uw zus. Uw zus bracht u in contact met een smokkelaar waarmee u op 6 april 2011 het vliegtuig nam te Douala naar België. U vroeg op 7 april 2011 asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u meermaals poogde de Belgische asielinstanties opzettelijk te misleiden.

U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS **geen paspoort te hebben** (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Tijdens uw gehoor (toegevoegd aan het administratieve dossier) op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ), verklaarde u evenwel **over een paspoort te beschikken, maar dit te hebben achtergelaten in Kameroen**. Eveneens later tijdens het gehoor op het CGVS diende u toch toe te geven dat u over een paspoort beschikte en verklaarde u verder **niet te weten waar uw paspoort zich bevindt** (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of u in Kameroen een identiteitskaart had, antwoordde u bevestigend en voegde u eraan toe **dat ze - buren, familie en politie - het afnamen wanneer ze uw kamer doorzochten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Tijdens uw gehoor op de DVZ (toegevoegd aan het administratieve dossier) verklaarde u dan weer uw identiteitskaart **te hebben verloren**. Gevraagd of u ooit voorheen naar België was gekomen, antwoordde u **ontkennend** (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Wanneer u daarop geconfronteerd met de informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) dat u reeds in het jaar 2007 naar België kwam, verklaarde u **in 2007 een visum te hebben gekregen en daarna naar België te zijn gereisd**. Gevraagd wat de reden was voor het aanvragen van een visum in 2007, verklaarde u **dat u een vriend, Didier, wou bezoeken**. U herinnerde zich evenwel niet zijn volledige naam (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Geconfronteerd met het feit dat u - in de context van uw visumaanvraag in 2007 - opgaf uw broer te willen bezoeken, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat het niet uw broer betrof, **maar wel uw neef (P.T.)** (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of u nadien nog poogde om een visum voor België aan te vragen, verklaarde u **dit nooit meer te hebben geprobeerd**. Geconfronteerd met het feit **dat u in maart 2009 een visum aanvraag** om naar België te komen, verklaarde u dan weer dat dat inderdaad juist is, en verklaarde u dat u toen voor zaken kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaarde dat uw visum werd geweigerd, omdat het het beleid was om visa te weigeren, zelfs als alles in orde is (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U maande de dossierbehandelaar aan om de som geld, die u opnam in een bank te Kameroen en waarvan u een ontvangstbewijs neerlegde, op te schrijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U herhaalt op een later moment dat u over geld beschikt (zie gehoorverslag CGVS, p. 34). Geconfronteerd met de informatie dat uw visumaanvraag in 2009 afgekeurd werd omwille van de reden 'niet solvabel', verklaarde u niet te weten waarom ze dat zeggen en dat u uw bezittingen had bewezen (zie gehoorverslag CGVS, p. 33). Gevraagd of u broers of zussen heeft, verklaarde u dat u één oudere zus heeft – (M.W.), twee stiefzussen – (S.C.) en (Y.), **één broer – (F.T.) en één stiefbroer – (B.K.)** (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 -6). Tijdens uw gehoor op de DVZ gaf u evenwel ene **(C.T.)** op als zus en liet u (Y.T.) onvermeld. U verklaarde - eveneens tijdens uw gehoor op de DVZ - **geen broers te hebben. Gelet op de flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen omtrent uw paspoort, identiteitskaart en familieleden, en de leugens uwentwege omtrent uw visumaanvragen, dient vermeldt dat bovenstaande vaststellingen reeds ernstig afbreuk doen aan de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen. Uw moedwillige pogingen om de Belgische asielinstanties te misleiden wat betreft verschillende elementen van uw identiteit, scheppen fundamentele twijfel omtrent de betrouwbaarheid van de door u afgelegde verklaringen. U slaagde er verder niet in deze twijfel op te heffen.**

Voorts legt u een aantal verklaringen af omtrent de door u geopperde homoseksuele geaardheid, die van die aard zijn dat ze ernstig afbreuk doen aan de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde van het jaar 1999 tot 2005 een homoseksuele relatie te hebben gehad met ene Ebai (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd of u een anekdote weet te vertellen betreffende deze relatie, verklaarde u dat jullie ervan droomden samen weg te gaan, dat 'het' niet kon in de omgeving waar jullie woonden, en dat jullie hoopten dat de wetten zouden veranderen zodat jongens samen zouden kunnen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 23-24). Gevraagd of u wat meer kon vertellen

betreffende de dingen waarover jullie praatten, herhaalde u dat jullie hoopten dat de wet zou veranderen en jullie konden samenwonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Op een later moment herhaalde u dat uw homoseksualiteit moeilijk uit te drukken valt in de Kameroense maatschappij en verklaarde u dat u bang was, nachtmerries had en u wist dat u niet als anderen zou kunnen leven (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). U verklaarde verder dat u, na uw aankomst in België, aan een vriend van u uitlegde dat u in België was omdat u vrij wilt zijn om uw identiteit uit te drukken (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). U verklaarde sinds het jaar 2005, tot uw vlucht uit Kameroen, een homoseksuele relatie te hebben gehad met (E.W.) Ebuelle (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en 13). Gevraagd waarom u, toen in het jaar 2007 in België was, dan geen asiel heeft aangevraagd, verklaarde u dat uw homoseksualiteit toen nog niet was ontdekt en dat het nog 'in' u was (zie gehoorverslag CGVS, p. 33) - waarmee u hoogstwaarschijnlijk bedoelde dat uw homoseksualiteit nog niet was ontdekt door de gemeenschap te Kumba. **Het feit dat u in 2007 geen reden zag om asiel aan te vragen bij de Belgische asielinstanties, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de door u geopperde homoseksuele relatie te Kameroen. Immers, u vermeldde zelf op meerdere momenten dat u alles in het geheim moest doen, dat u niet vrij was om uw identiteit uit te drukken, dat u ervan droomde ooit weg te gaan en hoopte dat u zou kunnen samenwonen met uw vriend. Deze verklaringen vallen allerm minst te rijmen met de door u naar voren gebrachte redenen voor het nalaten van een asielaanvraag in 2007, namelijk dat uw homoseksualiteit toen nog niet ontdekt was.** U verklaarde verder op 10 maart 2011 betrappt te zijn geworden door uw moeder, op het moment dat u in uw kamer thuis seksuele betrekkingen had met uw vriend. U had de deur niet afgesloten (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd of u dergelijke zaken veelal in uw kamer deed, verklaarde u dat u meestal andere plaatsen opzocht, u normaal nooit seks had op uw kamer maar dat de emotie die dag te groot was (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). **Het dient opgemerkt dat uw verklaringen, namelijk dat u slechts eenmaal homoseksuele betrekkingen had op uw kamer, u uw deur niet op slot deed en uw moeder die dag per ongeluk vroeger thuiskwam, het CGVS niet weten te overtuigen. Dat u thuis seksuele betrekkingen had met uw vriend, terwijl uw moeder, oudere zus en twee stiefzussen daar ook woonden (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), wijst reeds op een risicogedrag dat moeilijk weet te overtuigen, dat u daarbij 'spijtiggenoeg' de deur niet op slot deed (zie gehoorverslag CGVS, p. 12) impliceert een dermate onverantwoord risicogedrag dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen teniet doet.** Immers, doorheen uw verklaringen herhaalt u steeds naar motels te zijn geweest wanneer u seksuele betrekkingen had, en vermeldde u dat u het niet thuis deed omdat u niet wou dat uw familie het wist (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Dat u dan de ene keer dat u wel seksuele betrekkingen had in het familiehuis, 'vergeet' de deur op slot te doen, overtuigt niet.

Verder kunnen enkele ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de door u opgeworpen vervolgingsfeiten omwille van de door u beweerde homoseksuele geaardheid

U verklaarde dat, nadat u en uw partner betrappt waren, men u wou verbranden (zie gehoorverslag CGVS, p. 13), maar dat u gered werd door de rijkspolitie (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd wat dezen u vroegen, verklaarde u dat ze u poogden te redden van de bevolking, en herhaalde u dat het voor u een redding was dat de rijkspolitie kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Het dient opgemerkt dat uw verklaringen zich 'gered' te voelen door de rijkspolitie, uiterst opmerkelijk bevonden worden. Immers, u verklaarde eveneens gearresteerd te zijn geworden door deze zelfde rijkspolitie en opgesloten te zijn gedurende acht dagen, een periode gedurende dewelke u - naar uw eigen verklaringen - elke drie uur gemarteld en geslagen werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). **Uw verklaringen zich 'gered' te voelen door de rijkspolitie, komen dan ook allerm minst doorleefd over gezien de foltering waaraan u door deze rijkspolitie werd blootgesteld, en weten dan ook niet te overtuigen.** U verklaarde te zijn ontsnapt uit de gevangenis omdat uw zus dat regelde met een beambte bij de rijkspolitie (zie gehoorverslag CGVS, p. 15), dat ze u niets had gezegd van die regeling en u er bijgevolg ook niets van afwist (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd hoe uw zus vernomen had wat er gebeurd was, verklaarde u dat ze op het moment van uw betrapping in haar zaak was en dat 'iemand' haar belde. Gevraagd wie haar belde, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). **De onwetendheid uwentwege omtrent de manier waarop uw zus uw vrijlating heeft bekomen, en omtrent de persoon door wie uw zus op de hoogte gesteld werd van uw opsluiting en uw homoseksualiteit, doen verder afbreuk aan de door u afgelegde verklaringen. Het komt immers niet geloofwaardig over dat u niet weet te vertellen hoe de persoon die uw vrijlating heeft bekomen, dit regelde, noch hoe deze persoon überhaupt op de hoogte was van het feit dat u was opgesloten omwille van homoseksuele activiteiten.** Verder verklaarde u ook dat u tijdens uw gevangenschap werd geslagen door uw medegevangenen, en dat er iemand was die u wou verkrachten, omwille van het feit dat u homoseksueel bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 17 en 18). U verklaarde te hebben gesmeekt en deze persoon geld te hebben beloofd, dat u zou geven wanneer u zou vertrekken uit de gevangenis (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd hoe

u dit kon beloven - gezien uw verklaring dat dit gebeurde op de tweede dag van uw opsluiting en uw verklaring voor uw ontsnapping niets te hebben afgeweten van de regeling die uw zus trof met een beampte van de rijkspolitie - antwoordde u dat u er inderdaad zou moeten blijven maar dat men op zo'n momenten het onmogelijke zegt om het mogelijk te maken (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). **Het dient vermeld dat dit antwoord allerm minst een verklaring inhoudt die uw verklaring - namelijk dat u uw medegevangenen overtuigde u niet te slaan en te verkrachten door hen geld te beloven wanneer u vrijkomt - aannemelijk zou maken.**

Tot slot legt u nog enkele uiterst bedenkelijke verklaringen af omtrent uw geopperde homoseksuele partners.

Gevraagd hoe u uw partner (E.W.) leerde kennen, verklaarde u dat u hem ontmoette op een huwelijksfeest (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd hoe u wist dat hij homoseksueel was, verklaarde u dat u, **aangezien hij strak gekleed was, u het hem vroeg in een opflakkering** (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd hoe u uw partner Ebai ontmoette, verklaarde u dat dit op een lijkbede was. Nadat deze u had gevraagd waarom u alleen kwam, zo verklaarde u, **vroeg hij u of u in uw schoolperiode aan gemeenschappelijke masturbatie had gedaan.** U verklaarde dit aan hem te hebben bevestigd, en dat hij u zei dat hij wenste eveneens naar zo'n school te zijn geweest, en dat hij geen gevoelens heeft voor meisjes. Gevraagd of dat geen vreemde vragen waren, gezien jullie elkaar voorheen niet kenden, antwoordde u - weinig verhelderend - dat jullie elkaar kenden maar geen vrienden waren, en dat men in Afrika vele mensen uit de wijk kent (zie gehoorverslag CGVS, p. 20-21). U verklaarde verder dat hij zijn homoseksualiteit aan u opbiechtte in een bar waar jullie hadden afgesproken. Gevraagd hoe dat gesprek ging - gezien het risicovolle onderwerp - antwoordde u **dat jullie erover praatten, dat jullie dicht bijeen zaten en dat, zelfs al was u geen homoseksueel, hij het u nog steeds zou hebben verteld omdat mensen die naar uw school zijn geweest, zeer intelligent bevonden worden** (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). **Bovenstaande verklaringen overstijgen enerzijds het karakter van clichés niet en getuigen verder van een dermate grote onvoorzichtigheid, dat ze het CGVS geenszins weten te overtuigen.** Bijdragend aan de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele partners, is het feit dat u van uw partner Winslow, met wie u volgens uw eigen verklaringen betrappt werd in uw kamer, niets meer heeft vernomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13), noch enige blijk geeft hier interesse voor te vertonen. **Gezien u verklaarde met hem een relatie te hebben gehad sinds het jaar 2005, dient opgemerkt dat deze vaststelling verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw partners.**

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof gehecht worden aan de door u opgeworpen homoseksuele relaties, noch aan de door u beweerde homoseksuele geaardheid. Derhalve kan evenmin geloof gehecht worden aan de door u beweerde vervolgingsfeiten en kunt u niet aannemelijk maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, noch dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De door u neergelegde bankkaart en bewijs van geldopname zijn niet relevant wat betreft het hoofdmotief voor uw vlucht uit Kameroen. De door u neergelegde foto's - waarop u te zien bent op de 'Gay Pride' te Brussel, en op een bijeenkomst van het regenbooghuis, bezitten verder geen enkele bewijskracht en kunnen enkel relevant worden geacht indien ze ondersteund worden door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu duidelijk niet het geval is. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat een aanwezigheid op dergelijke evenementen allerm minst impliceert dat men homoseksueel is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève, van artikel 48/3 en 48/4 juncto 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel voert verzoeker bijkomend een schending aan van artikel 52 en van artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar de nieuwe bij het verzoekschrift gevoegde stukken en hij meent dat deze op zekere wijze het gegronde karakter van zijn beroep aantonen.

Hij stelt dat zijn eerder onduidelijk verhaal aangaande zijn paspoort en identiteitskaart verklaard kan worden door stress, verwarring, wantrouwen en geringe opleiding. Verzoeker bekent door de nervositeit vreemde verklaringen te hebben geuit. Hij betoogt dat de beweerde flagrante tegenstrijdigheden inzake zijn paspoort, identiteitskaart en zijn familieleden ongegrond dan wel niet doorslaggevend zijn.

Verzoeker stelt dat de reden dat hij bij zijn eerder verblijf in België in 2007 naliët een asielaanvraag te doen berust in het feit dat zijn homoseksualiteit toen nog niet ontdekt was door de gemeenschap en argumenteert dienaangaande.

Verzoeker verwijst naar het feit dat de emotie te groot was zodat zij door hun spontane passionele contact zijn onderschept.

Verzoeker argumenteert omtrent de sociale groep der homoseksuelen.

Verzoeker stelt inzake de houding van de politie dat de fysieke aanpak door de politie in Kameroen zeker niet abnormaal is maar sowieso minder erg dan een publieke vernedering.

Verzoeker vindt het niet ongeloofwaardig dat hij aan een medegevangene geld beloofde als hij zou vrijkomen uit de gevangenis om alzo te ontsnappen aan een verkrachting.

Aangaande de verklaringen die verzoeker aflegde over zijn homoseksuele partner meent verzoeker dat dit niet kan overtuigen. Hij beweert dat hij Ebai voordien al kende maar ze geen eigenlijke vrienden waren. Pas nadien toen ze elkaar beter aanvoelden was het makkelijker om over homoseksualiteit te spreken. Hij vindt het niet onvoorzichtig dat ze samen in een bar hierover praatten en dicht bij elkaar zaten.

Verzoeker stelt dat hij zijn partner niet meer contacteerde omwille van de vervolging. Zijn partner is gevlucht omwille van de betrapting en verdere contacten zouden hem verder in gevaar brengen.

2.1.2. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.1.3. Verweerder wijst er terecht op dat de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van artikel 52 van de vreemdelingenwet, doch op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag en kan in onderhavige procedure niet nuttig worden aangevoerd.

2.1.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het attest van "alternatives Cameroun" maakt gewag van het feit dat verzoeker "a été victime de plusieurs problèmes d'ordre sociaux concernant sa sexualité au Cameroun, il est par ailleurs venu a plusieurs reprises nous exposer ses ennuis dans a notre association. Il à aussi assister a de nombreuses causeries éducatives en santé sexuelles et en droits humains". Dit attest dateert van 25 mei 2011 en verzoeker, die werd gehoord op 2 mei 2012, maakte nooit eerder gewag van zijn actueel

voorgehouden activiteiten voor deze vereniging. Blijkens zijn verklaringen op het CGVS was hij enkel op de hoogte van het bestaan van deze vereniging (gehoor CGVS, p.29). Verzoeker, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, stelde dat het omwille van zijn trauma is dat hij geen gewag maakte van zijn lidmaatschap en activiteiten voor deze beweging. Dit kan niet worden aanvaard gelet op de vaststelling dat hij het bestaan van de vereniging meldde doch geen gewag maakte van zijn thans voorgehouden veelheid aan activiteiten. Dit klemde des te meer daar verzoeker in het kader van zijn asielrelaas slechts één incident ingevolge zijn beweerde homoseksualiteit aanvoert, terwijl volgens het attest er meerdere zouden zijn geweest. Het bijbrengen van dergelijk attest ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn persoon en van verzoeker kunnen dienaangaande dan ook correcte en ondubbelzinnige verklaringen worden verwacht. Diens verklaringen over zijn paspoort en de samenstelling van zijn familie voldoen geenszins aan dit gegeven en het post factum opwerpen *“dat de eerste verklaring de juiste en meest duidelijke is”* of dat verzoeker *“thans [...] een volledig en juist overzicht [maakt] van zijn broers en zussen”* vermag niet de incoherente en inconsistente verklaringen teniet te doen. Hetzelfde geldt wat betreft de identiteitskaart van verzoeker.

Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Het door verzoeker geëtaleerde gebrek aan medewerking is derhalve door dit voorgehouden gebrek aan vertrouwen niet te verantwoorden. Verzoekers verklaringen *“heel angstig, gestresseerd en nerveus te zijn geweest”* kan niet worden aangenomen voor de veelheid aan incoherente verklaringen inzake zijn persoon en documenten. Dit klemde des te meer daar verzoeker reeds vroeger naar België reisde.

In de bestreden beslissing werd terecht gesteld dat waar verzoeker aanvoert zijn homoseksualiteit in Kameroen niet vrijelijk kon beleven, dit in België wel mogelijk is; derhalve valt dan ook niet in te zien waarom hij niet van de asielmogelijkheid gebruik zou maken tijdens zijn verblijf in België in 2007, zeker nu hij gedurende jaren zijn beweerde homoseksualiteit in het geheim diende te beleven, in casu vanaf 1999 (zie gehoor CGVS, p.21).

Verzoekers risicogedrag, namelijk het stellen van homoseksuele betrekkingen in het ouderlijk huis, kan niet verklaard worden door “emotie” en passionele contacten aangezien verzoeker voorhoudt reeds sinds 1999 homoseksuele daden te stellen. Derhalve kan aangenomen worden dat hij na een tiental jaren voorgehouden homoseksuele contacten, tijdens hij dewelke in het kader van voorzichtig handelen onder meer in het geheim op hotel zou zijn geweest, de passende voorzorgsmaatregelen zou nemen.

Daar waar verzoeker zijn onwetendheid over hoe zijn zus vernomen heeft dat hij opgesloten zat en hoe zij zijn vrijlating geregeld heeft niet relevant vindt, blijkt dat verzoeker ook heden in zijn verzoekschrift niet vermag enige deugdelijke toelichting te verschaffen en dit terwijl hij met een zus in contact staat die hem documenten toestuурde in het kader van zijn beroep. De onwetendheid inzake een essentieel element van de vervolgingsfeiten is wel degelijk relevant. Het feit dat hij nalaat navraag te doen wijst op een gebrek aan interesse in zijn situatie en doet afbreuk aan de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De bestreden beslissing oordeelt terecht op basis van verzoekers verklaringen dat hij bedenkelijke verklaringen aflegde omtrent zijn partners; deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met zijn thuisbasis om te vernemen hoe de problemen van zijn partner evolueren. Het feit dat hij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse in zijn situatie en doet afbreuk aan de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen.

Het opsporingsbericht (stuk 1) betreft een intern politiedocument waarvan verzoeker niet aantoont op welke wijze dit zou zijn bekomen.

Het attest van “Alternatives Cameroun” werd hoger besproken.

De stukken inzake zijn activiteiten in België tonen hoogstens aan dat verzoeker zich binnen homoseksuele middens beweegt in België (zie onder meer foto's stuk 6) maar bewijzen hoegenaamd niet dat verzoeker homoseksueel is; de attesten (stuk 4 - 5 - 7) zijn gesolliciteerde documenten die verzoekers ongeloofwaardige verklaringen niet kunnen herstellen; stuk 8 kan bezwaarlijk als ernstig bewijs aanzien worden en ondermijnt verder zijn geloofwaardigheid; de briefomslag is geen nuttig bewijs inzake zijn voorgehouden geaardheid.

Binnen het kader van het devolutief karakter van het hoger beroep volstaan deze vaststellingen om te besluiten dat verzoekers voorgehouden vrees omwille van zijn vermeende homoseksualiteit niet geloofwaardig is; derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan de aangevoerde vervolgingsfeiten.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. In een tweede onderdeel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 juncto 62 van de vreemdelingenwet, minstens een schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2.2. Verzoeker voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus geen ander element aan dan hetgeen werd aangebracht in het kader van het vluchtelingenrelaas. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS